

Oppgjør med SVs antikommunisme

Ledende medlemmer av SVs ungdomsforbund har gitt ut en bok på Sosialistisk Opplysningsforbund med den pretensiøse tittelen «Oppgjør med AKP». Denne anmeldelsen prøver å vise at det ikke dreier seg om seriøs politisk polemikk fra revisjonistenes side, men at boka er preget av usannheter, forvrengninger og uetterretteligheter. Mye tyder på at boka først og fremst er laget for å dekke over splittelsen og de indre problemene i SV sjøl. Artikkelen tar for seg de viktigste kapitlene i boka og viser hvordan de på alle vesentlige punkter bryter med marxismen.

«Sentralkomiteen har et omfattende system for innsamling av rapporter fra lokalt hold. En rekke folk reiser rundt og opprettholder kontakten. Partiet har «rapportører» til stede i mange sammenhenger, blant annet i NKS og RU. På sommerleirene i 1976 blei det for første gang innført et system med offisielle representanter fra partiet på hver leir.» ...

«Oppgjør med AKP»
(Sosialistisk Opplysningsforbund,
Erik Solheim m. flere)

«Partiet bygger på løpende kontroll av medlemmene og deres forskjellige aktiviteter. Får man mistanke om illojalitet, er dette grunnlaget for nærmere granskning. I partiets organisasjonsprinsipper heter det om medlemmene: 'De skal stadig merke seg hva massene i og utenfor partiet mener og godta medlemsovervåking.' I praksis er det gjerne kontrollkomiteer på alle plan innen partiet som har til oppgave å kontrollere medlemmene, herunder også styret

«AKP(m-l) — en fare for demokratiet?» (Libertas, Skard/Slettebø)

Debatthefte fra
Sosialistisk
Opplysningsforbund

Oppgjør med AKP

REDIGERT AV ERIK SOLHEIM

SV med Libertas-metoder

Ledelsen i Sosialistisk Ungdom (SU) har produsert et hefte med den ambisiøse tittelen «Oppgjør med AKP». Produktet er utgitt av Sosialistisk Opplysningsforbund.

Innledningsvis har vi brakt to sitater, som innholdsmessig er ganske like. Felles ved dem er at de forsøker å framstille AKP(m-l) som et parti der medlemmene er uten rett til å ytre seg om vesentlige spørsmål, der ledelsen hersker med jernhard handved hjelp av et omfattende nett med «spioner» og «rapportører» osv.

Men det er også felles med disse sitatene at de må ta i bruk svindel, løgn og demagogi for å få skapt et slikt bilde.

SU-ledelsen kan ikke gis ansvaret for begge disse sitatene. Det første er nemlig henta fra *Libertas-boka* — «AKP(m-l) — en fare for demokratiet?» — av det berykta radarparet Skard/Slettebø. Men det som slår en ved å sammenholde disse to sitatene, det andre er nemlig henta fra «Oppgjør med AKP», er hvor *like* de er. Det første krakteriseres ved at det bygger på et *falskt*, konstruert «sitat», som angivelig skal være fra AKP(m-l)s vedtekter, «medlemmene skal godta medlemsovervåking». Faktum er at det ikke finnes i vedtektene, men er konstruert av Slettebø/Skard sjøl.

Sitatet fra heftet til SO prøver å gi det samme falske bildet av AKP(m-l). Metoden *de* bruker, er akkurat like løgnaktig: Gjennom insinuasjoner, mistenkelig-gjøring osv. forsøker de å gi inntrykk av

AKP(m-l) som et «udemokratisk», «byråkratisk» parti.

Libertas skriver bøker om marxist-leninistene med det formålet å bære ved til det det ny-mccarthyistiske bålet de har nørt opp sammen med andre reaksjonære. Yrkesforbudskampanjen med politisk siling og oppsigelser av progressive arbeidere og kommunister som Aspengren satte i sving med «ugraskampanja» og «ekstremistutvalget» til Jacobsen i Oslo AP osv., passer som hand i hanske med Libertas-skriveriene. Bøkene til Slettebø/Skard er prega av en løgnaktig, demagogisk framstilling av kommunistene, basert på falske «sitater», «hemmelige dokumenter» osv.

«Oppgjør med AKP» føyer seg dessverre inn i denne kampanja. Det er ei ny-mccarthyistisk bok, som i prinsippet ikke skiller seg fra Libertas-bøkene til Skard/Slettebø. Til og med metoden med å prøve å få brakt flest mulig navn på kommunister på trykk, har SU-ledelsen overtatt fra Libertas. At resultatet av dette bidraget til NAF og Sipos svartelister har blitt så elendig som det har blitt, skyldes nok ikke viljen hos forfatterne. Årsaken er vel snarere SU-ledelsens navngjetne udugelighet, og at ml-bevegelsen ikke er kjent for å strø om seg med navn.

Hvorfor kommer boka nå?

Hvorfor gir de ut en sånn bok nå? Skal vi tro forordet, er det fordi AKP(m-l) er

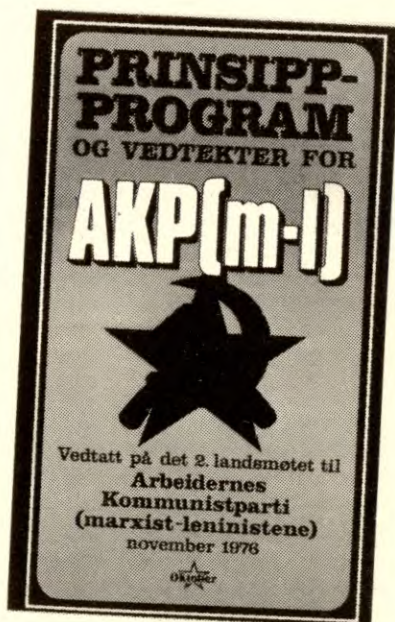
SVs ANTIKOMMUNISME

«stalinister». Partiet er «reaksjonært», «krigshissere» og «svækker muligheten for å bygge opp et kampfellesskap i fagbevegelsen».

At SV er kommet politisk på defensen og har behov for å forsøke seg med noen analyser bak de sedvanlige angstbitende skjellsordene mot revolusjonære, er for såvidt naturlig nok. Nå fyller riktignok ikke denne boka funksjonen med å føre ideologisk kamp mot AKP(m-l)s politikk som kan være til noen særlig hjelp for frustrerte SV-medlemmer. Boka er nemlig i forbausende grad fri for reelle analyser av AKP(m-l)s faktiske politikk og polemikk mot denne. Tvertimot er boka spekket med forvrengninger, sitatfusk og halvsannheter. For å gjøre det hele mer troverdig, er den krydret med sitater fra «hemmelige dokumenter» og rapporter fra folk som er «gått ut av ml-bevegelsen».

Når dokumentet har fått denne karakteren skyldes det delvis at de revisjonistiske lederne er ute av stand til å produsere *truverdig* polemikk mot AKP(m-l)s politikk. Deres egen politikk er bankrott, de er prega av politisk krise og splittelse. De omfattende protestene fra grunnplanet mot SV-ledelsens klassesamarbeidspolitik i fagbevegelsen. Protester fra en rekke lokallag mot at SV-ledelsen godkjenner at kjente SV-ere går i spissen for å få suspendert partifeller fra fagforeninger. Motstand mot knefall for regjeringstogene 1. mai. Den gjennomførte parlamentariske og byråkratiske arbeidsstilen, det voksende presset fra medlemmene mot ledelsens langvarige taushet overfor Sovjets forbrytelser på Afrikas Horn osv. — Kort sagt Berge Furre og co. er desperate. Den stigende mistilliten i medlemsmassen kombinert

med ønske fra de samme om aksjonsenhet med AKP(m-l) på viktige klassekampsaker, har gjort det nødvendig for SV-ledelsen å stemple AKP(m-l) som «reaksjonære». «Oppgjør med AKP» skal dels legitimere og «bevise» denne påstanden, dels skal den få oppmerksomheten til medlemsmassen bort fra det kriserammede SV. Man håper at en «oppbyggelig» hatkampanje mot AKP(m-l) skal hindre frustrerte medlemmer å orientere seg i marxist-leninist-

I tillegg til AKP(m-l)s prinsipprogram, som det henvises lite til, bygger boka på opplysninger fra utmeldte AKP-ere, og på såkalte «hemmelige dokumenter».

tisk retning, eventuelt skremme dem bort fra fornuftig aksjonsenhet med kommunister.

SVs interne dokumenter avslører sannheten

At *dette* er den egentlige politiske hensikten med kampanjen mot AKP(m-l), ble bevist for all verden da Klassekampen i sommer avslørte den hemmelige komite-rapporten om AKP(m-l) som ble behandlet på SVs hovedstyremøte den 29. mai i år. Denne rapporten var ført i pennen av ingen ringere enn Erik Solheim — altså samme person som redigerte «Oppgjør med AKP».

Mens tonen i boka er arrogant og tilsynelatende overlegen, og *metoden* er preget av fusk og fanteri, er komite-rapporten (ment til internt bruk i SVs hovedstyre), sjeldent *ærlig og åpen*. Den gir et mer korrekt og sannferdig bilde av Solheim og SV-ledelsens egentlige sinnsstemning, vi bringer en liten smakebit:

«HVORFOR GÅR FOLK TIL AKP OG IKKE SV?»

«Det er nødvendig å spørre hvilke feil SV gjør, siden AKP fortsatt trekker til seg folk som kunne gjort en fornuftig innsats i klassekampen. Hvis vi skal klare å knekke AKP på lang sikt, må SV utvikle seg til å bli et annet parti enn det er i dag. Jeg trur følgende felter er viktige:

— SV er for lite *aktivistisk*. Folk kan være uenige med AKP, men så lenge de er de eneste som gjør noe, søker folk til dem likevel. Vi må klare å trekke folk med i målretta arbeid. Hvis ikke ligger landet åpent for stalinistene.

— SV har blitt oppfatta som vaklende i flere arbeidskamper. Dessuten har vi ofte

gitt støtte i ord, men gjort lite i praksis. Både lokalt og sentralt har vi vært tafatte. Vi har få folk på arbeidsplassene, og vi har ikke satsa på streikestøttearbeid i andre grupper.»

Et annet kjennetegn ved «anti-AKP»-komiteens rapport, er at den dokumenterer den gjennomført borgerlige tenkinga til de revisjonistiske lederne. Etter å ha slått fast at «noe må gjøres» med AKP, nevnes det felter som er egnet til dette formålet:

«Internasjonal solidaritet kommer vi heller ikke utenom. Dette står sentralt i mange av de situasjonene der vi må ta hensyn til AKP.» «Partiet tar umiddelbart initiativ til å få i gang støttearbeid for frigjøringskampen i Eritrea. Gjør vi noe nå i samarbeid med eritreerne, kan vi spille AKP ut over sidelinja.»

Disse sitatene viser at internasjonal solidaritet ikke drives ut fra proletariske internasjonalistiske prinsipper eller fordi dette er politisk viktig, men fordi det er egnede områder å «utkonkurrere» AKP(m-l) på.

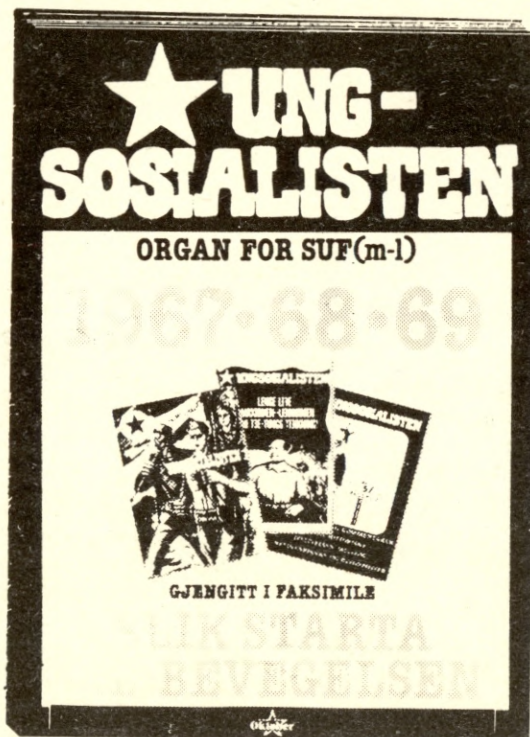
SV-ledelsen splitter

Det er sjølsagt utenkelig for SV-ledelsen å tenke seg aksjonsenhet for å fremme breiest mulig støtte til det chilenske og tsjekkiske folk. Disse områdene er som alt annet objekter for partitaktiske utspill:

«I den nærmeste framtid kommer sikkert AKP til å arbeide for lokal enhet 21. august og 11. september. Vi bør motarbeide begge deler. 11. september kan vi trolig overlate til Chileaksjonen. Det skulle være greit å oppfordre AKP til å slutte seg til Chileaksjonens tog akkurat som alle andre grupper kan gjøre det,

SUF (m-l)

Oktober

382 sider. 94 kr.

Hva mente SF?
Hva mente SUF?

men samtidig avvise alle forhandlinger om enhet. Når det gjelder 21. august, bør vi gjøre to ting: Dels planlegge skikkelig egne markeringer av dagen, evt. i regi av støttekomiteen, dels bør vi stille som dagens parole: 'Ja til sosialisme, nei til stalinisme'.»

KLASSEKAMPEN har forlenget avslørt at årsaken til Kontrastutkjøret 21. august i år, ikke var å vise solidaritet med det tsjekkiske folket, men å reise parolen «Mot Stalinismen». I følge notatet fra Erik Solheim: «fordi der har AKP problemer». Notatet burde vært bilag til «Oppgjøret med AKP».

De samme folkene er frekke nok til å komme med løgnaktige påstander om at AKP(m-l) bruker forskjellige fronter som «underbruk». Dessuten viser dette med all tydelighet at den eneste grunnen til at

SV «i regi av Kontrast» i år markerte 10-årsdagen for okkupasjonen av Tsjekkoslovakia, var for å «ta AKP(m-l)». Stalinismehysteriet deres hadde åpent til hensikt å splitte.

Disse smakebitene fra «komiteen» får holde. Det burde være tilstrekkelig til å avsløre hykleriet i angrepene på AKP(m-l), og ikke minst dokumentere frustrasjonen og den politiske oppløsninga innad i SV.

Så tilbake til boka.

«Oppgjør med AKP» benytter svindelmetoder

Vi har sagt at «Oppgjør med AKP» er ei bok som vrimler av faktiske feil, sitatfusk og halvsannheter. La oss se nærmere på noen typiske eksempler.

Hvem har «skiftet linje» i Tsjekkoslovakia-spørsmålet?

Et av poengene i boka er «AKPs stadi-ge linjeskifter». I denne forbindelsen he-ter det at kommunistenes skjerping av kampen mot Sovjet og sosialimperia-lismen var bestemt av å legge vekt på sa-ker som «skilte partiet fra SV»! «Bevi-set» er følgende:

«I 1974 arrangerte de for første gang tog 21. august i protest mot Sovjets innmarsj i Tsjekkoslovakia.» (s. 17) Dette er en regelrett løgn. Hensikten med den er å «gi inntrykk av» at AKP(m-l)s arbeid for å mobilisere mot okkupasjonen av Tsjekkoslovakia ikke springer ut av soli-dariteten med det tsjekkosllovakiske fol-ket, men er bestemt av «utenforliggende» motiver, f.eks. det å avgrense seg fra SV. Men virkeligheten viser noe annet. I sam-band med okkupasjonen 21. august 1968

SVs ANTIKOMMUNISME

blei det arrangert to tog i Oslo. Det ene bar paroler mot sosialismen og røde flagg malt med hakekors. I dette reaksjonære borgertoget fant vi folk som Berge Furre og Finn Gustavsen. Det andre som SUF organiserte, fordømte okkupasjonen og markerte kraftig at okkupanten ikke var noe sosialistisk land med parolene: Sosialisme — ja! Revisjonisme — nei! Kort tid etterpå arrangerte SUF i samarbeid med andre progressive en ny protestdemonstrasjon med følgende hovedparoler:

Sovjet ut av Tsjekkoslovakia! USA ut av Vietnam! Støtt grekernes kamp mot fascismen! NATO ut av Norge! Bekjemp USA- og Sovjet-imperialismen!

Enda verre blir SU-ledelsens løgnaktighet når vi veit at de sjøl har fulgt opp

tradisjonen fra Gustavsen/Furre i 68 med å bekjempe solidaritetsaksjonene for Tsjekkoslovakias folk og opptre som motdemonstranter på fortauene.

De siterte utdragene fra «anti-AKP-komiteen» skulle dessuten dokumentere godt nok at det er SV sjøl som har utenforliggende motiver når de i år for første gang arrangerte «solidaritetsdemonstrasjon» for Tsjekkoslovakia. For å si det med komiterapportens ord: «Stalinisme-problemet peker seg ut. AKP har interne problemer her.» Så vet vi altså at det var en for oss ny og hittil ukjent *intern* motsigelse i AKP(m-l) som bestemte hovedparolene i det såkalte «Kontrast-initiativet», som hadde som eneste hensikt og funksjon at den splittet solidaritets-

Furre og Steen i demonstrasjon for første gang siden 1968. Det tok ti år før de ble presset ut på gatene igjen, etter at ungrevisjonistene de siste 2—3 åra hadde deltatt i 21. august-demonstrasjonene i Oslo, — som motdemonstranter.

arbeidet med det tsjekkosllovakiske folket. Det burde være en tankevekker for hundrevis av SV-sympatisører som deltok i det toget utfra oppriktige ønsker om å markere avsky mot Sovjets okkupasjon.

Hvem forfalsker klassikerne?

Et annet sted heter det om AKP(m-l)s forhold til marxismen-leninismens klassikere: «Det mest alvorlige er at verker av klassikerne som samsvarer med ml-bevegelsens aktuelle linje, blir gitt *beviskraft*. Samtidig forsøker ledelsen å skjule andre verker.» (s. 25)

AKP(m-l) er det eneste partiet som virkelig satser ressurser og innsats for å gjennomføre et *omfattende* program for klassikerutgivelser. Det er Forlaget Oktober som har gitt ut et breitt utvalg av Lenin. Det er det samme forlaget som har gitt ut Mao, som gir ut Engels, Stalin og Marx. Ikke «handplukka» verker, men «Verker i utvalg», «Kapitalen» osv. Å kalle dette for «å skjule verker», er en regelrett løgn. Det samme er tøvet om at SUF «i 71/72 ekskluderte folk som ville studere Lenins skrifter om ungdommen» (s. 25).

En viktig eksklusjonssak på denne tida gjaldt en handfull folk i SUF som støtta Baude-gruppa i Sverige og Hovden-gruppa. Det typiske for disse folkas holdning til Lenin var slettes ikke at de «ville studere Lenins skrifter om ungdommen». Tvert om var den karakterisert av at de *forfalska* Lenin!

Et tredje sted heter det blant annet følgende om AKP(m-l)s faglige politikk:

«Fordi proletariatet er lurt på avvier av sosialdemokratiet og opportunismen gjør de ikke revolusjon. Den viktigste kampen

blir dermed å føre en nådeløs kamp på liv og død mellom marxismen og revisjonismen (opportunismen).» Videre heter det:

«De det skal føres kamp mot, er *alle* politiske krefter utenom AKP, spesielt mot partiene NKP og SV.»

«'Agentteorien' blir ikke riktig sjøl om den står sterkt i den stalinistiske tradisjonen. Reformistiske og sosialdemokratiske holdninger i arbeiderklassen er ikke resultat av aktiviteten til «oppkjøpte» arbeiderledere. Slike holdninger er et resultat av den bevisstheten det kapitalistiske samfunnet til stadighet skaper i arbeiderklassen. (Jfr. Lenin: «Hva må gjøres?»)» (s. 70)

Det er *to* løgner vi skal dra fram i denne sammenhengen. Den første er påstanden om at kommunistene har ei linje med å «føre kamp mot *alle* politiske krefter utenom AKP...» Den andre er trikset med at oppfatninga om at arbeideraristokratiet og de borgerlige «arbeider»-partiene utgjør et *agentur for borgerskapet* i arbeiderklassen, er en teori som er «finni opp» av den «stalinistiske tradisjonen» og AKP(m-l), mens f.eks. Lenin står fjernt fra ei slik oppfatning.

Til det første. Den norske ml-bevegelsen har *alltid* stått for den marxist-leninistiske linja om *enhetsfront*. Vi har samarbeida i konkrete saker *med alle* som har vært villige til å ta del i aksjoner osv. som tjener arbeiderklassens sak og kampen mot imperialismen. Dette går klart fram av våre program, og det går klart fram av praksisen vår. Når forfatterne av «Oppgjør med AKP» forsøker å få det til å se ut som at AKP(m-l) har «programfesta» kamp mot «alle politiske krefter», så er dette ingenting annet enn en bevisst svindel.

Oktober

LENIN

UTVALGTE VERKER I 12 BIND

**Tegn abonnement
på Lenin-serien
fra
Forlaget Oktober!**

Lenin skreiv for arbeidsfolk

SV-boka påstår at vi skjuler klassikerne fra de progressive. Sannheten er at Oktober forlag har gjort mer enn noen andre til å spre klassikerne i masseopplag, på et forståelig språk. Sjøl forfalsker SV-boka spesielt Lenin til det ugjenkjennelige.

Til det andre spørsmålet. Det ligger sjølsagt ikke noe uheldig i å være uenig i at arbeideraristokratiet og de borgerlige «arbeider»partiene er bestukket av imperialismen for å tjene som agentur for borgerskapet i arbeiderbevegelsen. Det som derimot er svindelaktig, er å påstå mot bedre vitende at Lenin ikke har noe

med denne såkalte «agentteorien» å gjøre. La oss derfor se på hva *Lenin sjøl* sier om dette spørsmålet:

Lenin om arbeideraristokratiet

«Det er opplagt at det er *mulig* å bestikke arbeiderledere og det øverste laget

SVs ANTIKOMMUNISME

av arbeideraristokratiet på grunnlag av en slik enorm *superprofitt* (superprofitt fordi den er oppnådd i tillegg til den profitten som kapitalistene presser ut av arbeiderne i sitt 'eget' land). Og det er nettopp det kapitalistene i de «framskredne» landa gjør. De bestikker dem på tusen forskjellige måter, direkte og indirekte, åpent og skjult.

Dette laget av borgerliggjorte arbeidere, eller arbeideraristokratiet, som er helt spissborgerlige i levemåten sin, når det gjelder størrelsen på inntektene sine og i hele livssynet sitt, er den viktigste støtta til Den andre internasjonale, og i våre dager den viktigste *sosiale* (ikke militære) *støtta for borgerskapet*. For de er de virkelige *agentene til borgerskapet i arbeiderklassens bevegelse*, arbeiderløytnantene til kapitalistklassen, virkelige kanaler for reformisme og sjåvinisme.» (Forordet til «Imperialismen», Lenin, Forlaget Oktober 1977, s. 52)

I «Venstre kommunismen — en barne-sjukdom» sier Lenin bl.a. følgende:

«Som alle opportunisten, sosialsjåvinister og kautskyanske fagforeningsledere, er våre mensjeviker ikke noe annet enn «agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen» (noe vi alltid har kalt mensjevikene) eller «arbeiderløytnanter for kapitalistklassen», for å bruke det glimrende og virkelig treffende uttrykket fra tilhengerne til Daniel De Leon i Amerika». (Lenin, Utvalgte Verker 11. Forlaget Oktober 1976, s. 131)

Lenin viser også åssen framveksten av borgerlige «arbeider»-parti er en lov-messighet under imperialismen: «Før i ti-da kunne eit «borgarleg arbeidarparti», for å bruke det uvanleg djupe uttrykket til Engels, berre vekse fram i eitt land, fordi det var åleine om å ha monopol,

men på den andre sida kunne det vara lenge. No er eit «borgarleg arbeidar-parti» *uunngåeleg* og typisk i *alle* imperialistiske land.» (Lenin: «Imperialismen og kløyvinga i sosialismen», Forlaget Oktober 1977, s. 14)

Blant de løgnene boka serverer er påstanden om at Lenin aldri har sagt at arbeideraristokratiet er borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen. Løgneren forteller klart nok hvilke klasseinteresser SV tjener.

Vi har bragt utførlige sitater fra flere verk for å vise at det er *Lenin*, som med utgangspunkt i Marx og Engels, har utvikla teorien om arbeideraristokratiet og de borgerlige «arbeider»-partia. Det er Lenin som først og skarpest har vist at disse er bedre forsvarere av kapitalismen enn borgerskapet sjøl, at de er *virkelige* agenter for borgerskapet og imperialismen. Har SU-ledelsen og forfatterne av «Oppgjør med AKP» virkelig aldri merka seg dette hos Lenin? Vi trur de ganske sikkert har det. Det eneste hederlige ville vært om disse folka åpent tok avstand fra *Lenins* teori om arbeideraristokratiet. Men feige som de er, velger de å angripe leninismen i Lenins navn!

Når debattinnlegg blir partiprogram

Et fjerde eksempel er følgende: På s. 51 påstår boka at AKP(m-l)s linje i språkspørsmålet er basert på «nasjonalisme» og «Grønlandsaktivisme». Vi skal la denne polemikken ligge i denne sammenhengen. Men det som er interessant, er at boka polemiserer mot AKP(m-l)s linje ved å angripe en artikkel i Materialisten, som er debattorgan for partiet på Universitetet i Oslo. Til tross for at redaksjonen i Materialisten understreker at denne artikkelen er et *debattinnlegg*, presterer «Oppgjør med AKP»-forfatterne å kalle det en «programmatisk AKP-artikkel». Metoden med å behandle debattinnlegg som om det dreide seg om programmer er en svindelaktig metode!

Svalbard norsk land?

Et femte eksempel. «Oppgjør med AKP» inneholder et eget hovedkapittel med angrep på AKP(m-l)s linje i det na-

sjonale spørsmålet. Her heter det bl.a. følgende om AKP(m-l)s holdning til Svalbard-spørsmålet: «AKP krever at Svalbard skal innlemmes i Norge. Dette begrunnes med at Svalbard «egentlig» er norsk ...» (s. 48)

For det første. Når og hvor har AKP(m-l) hevdet at Svalbard skal «innlemmes» i Norge? Svalbard er en del av Norge! Det er dette enkle faktum som danner utgangspunkt for vår vurdering av *Sovjets* annekksjonspolitikk på Svalbard.

For det andre. Hvorfor sier ikke SU-ledelsen i heftet sitt at deres *eget* parti også innrømmer at Svalbard faktisk er en del av Norge, gjennom diverse proklamasjoner om at de «støtter Svalbard-traktaten»? At SV og SU-ledelsen tross dette har nektet å gå mot Sovjets endeløse rekke av angrep på norsk suverenitet på Svalbard, er en sak for seg. Likeledes at de vilkårsløst støtter de imperialistiske «prinsippene» som de store imperialistlandene tvang på Norge i samband med Versailles-forhandlingene. Dette skal vi komme tilbake til. Det viktige i denne sammenhengen er imidlertid at SU-ledelsen bevisst underslår sitt eget partis standpunkt til Svalbard-spørsmålet, samtidig som de ljuger uhemma om AKP(m-l)s politikk.

Den faglige studieboka som ble vekk

Et siste eksempel som kan karakterisere *metodene* i boka. Et viktig element i argumentasjonen deres er AKP(m-l)s såkalte uhederlighet i forhold til klassikere, interne og eksterne dokumenter etc. Ledelsen skal liksom trikse og mikse for å føre medlemmene bak lyset.

SVs ANTIKOMMUNISME

Justisminister Inger Louise Valle ble møtt med demonstrasjoner da hun kom til Svalbard. Solheim og co sier at AKP vil innlemme Svalbard i Norge! Sannheten er at Svalbard er norsk land, et faktum som heller ikke SV (i skrivende stund) har benektet.

I sammenheng med sin løgnaktige fortolkning av AKP(m-l) og Lenins analyse av arbeideraristokratiet, har de funnet et sitat i «Faglig studiebok fra AKP(m-l)» som de mener *bryter* med denne analysen. Her kommer det fram at ikke alle arbeidere som vakler i en streikesituasjon, er bevisste forrædere. For det første er det det å si at dette sitatet er ytterst representativt for partiets propaganda, fordi partiet skiller skarpt mellom det forholdsvis lille antall folk som er kjøpt opp og de breie massene som er ført bak lyset av disse. Derfor er insinuasjonene i seg sjøl svindelaktige. Det groveste er imidlertid påstandene som følger etter sitatet:

«Denne mulige ansatsen til en forståelse har imidlertid ikke gitt seg noe utslag i AKPs politiske praksis. Derimot får vi opplyst ved Tronsmo bokhandel (Oktober-bokhandelen i Oslo) at AKPs faglige sirkel er trukket inn fordi den er «for dårlig». Det er derfor mulig at partiet ikke lenger går god for innholdet.» (s. 71)

Det er sjølsagt mulig at det på *andre*

felter er feil og mangler i boka, men det burde være fullt mulig for alle å sjekke at den boka alltid har stått og fortsatt står på Forlaget Oktobers lister over tilgjengelig materiale. Og enhver kan besøke Tronsmo og forvisse seg med *egne øyne* om at boka står i hyllene og kan kjøpes av hvem som helst.

Vi har dokumentert at «Oppgjør med AKP»- forfatterne på flere steder direkte farer med *løgn*. Faktum er at denne svindelmetodikken er representativ for boka som helhet. I hvert eneste kapittel er polemikken basert på forvrengninger.

Det er dette som rettferdiggjør sammenlikninga med Libertas-propagandaen mot den norske ml-bevegelsen.

Dette gjør det rimelig å spørre: Er det formålstjenlig å drive noen videre polemikk mot denne typen svart propaganda? Til det vil vi svare ja. Først og fremst fordi den såkalte «marxistiske kritikken» av AKP(m-l) som boka serverer, uttrykker en rad reaksjonære standpunkter og linjer hos forfatterne sjøl. Siden dette dreier seg om saker der det fins uforsonlige motsetninger og skarp kamp i *SV sjøl*, er

det sjølsagt av interesse å se nærmere på disse standpunktene. Det vi kommer til å behandle, er organisasjonsspørsmålet,

det nasjonale spørsmålet og internasjonal politikk og den faglige politikken.

Om organisasjonsspørsmålet

Boka behandler organisasjonsspørsmål i hovedsak i kapittel 3, «Det indre livet». Hovedtesen som settes fram om AKP(m-l), er at partiet er en udemokratisk, sentralistisk, «stalinistisk» organisasjon, der «ledelsen bestemmer alt» og «medlemmene ikke har noe å si» i vesentlige spørsmål.

«Bevisene» for dette er følgende argumenter:

- AKP har ikke splittelser.
- Sentralkomiteen er hemmelig.
- Ledelsen er enhetlig og har stor tillit i partiet.
- Ledelsen har «tolkningsmonopol på marxismen-leninismen».
- Den «frie» diskusjonen har klare «rammer».
- AKP har forbud mot fraksjoner.

Som argumenter mot AKP(m-l)s organisasjonslinjer — og praksis er disse mest egne som latterstimulans. Dessuten virker det som om slike argumenter først og fremst representerer et forsvar for den begredelige organisatoriske tilstanden i SV og SU sjøl.

Disse argumentene er først og fremst interessante som ytringer om forfatterens mening om organisasjonsprinsipper.

Demokratisk sentralisme

At AKP(m-l) som et kommunistisk parti er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper, burde ikke overraske noen som har erfaring med klassekamp. Det er heller ikke tilfeldig at nettopp dette er den store stygge ulven for revisjonistledere. Vi skal se hvorfor.

Et parti som er organisert for kamp og revolusjon, må være disiplinert og enhetlig. Det er ABC for alle arbeidsfolk som f.eks. har vært i en streik. For partilivet betyr det bl.a. at alle programmatisk dokumenter, vedtekter osv, er gjenstand for langvarige og demokratiske diskusjoner der alle oppfordres til å komme med synspunkter, endringsforslag etc. Dette skjer da også i stor stil. På bakgrunn av sånne diskusjoner foretar delegatene til partiets høyeste organ, landsmøtet, de endelige vedtakene. Det som SV så får problemer med, er at ledelsen er enhetlig og at partiet ikke splittes. De skjønner sjølsagt ikke at det skyldes nettopp at både demokrati og den nødvendige disiplin sikres av ledelsen.

Erfaringene fra Klassekampens spalter der det stadig raser svære diskusjoner og der revisjonister og andre motstandere

SVs ANTIKOMMUNISME

I sin «kritikk» av AKPs «organisasjonsmodell» foretar SV-boka et fundamentalt brudd med alt det Lenin har skrevet om kommunistisk partiteori. Det er i kapittelet om den demokratiske sentralismen at boka tar i bruk de sterkeste skjellsorda. Det faller dem tungt for brystet at i AKP diskuteres politikken før det blir fattet landsmøtevektak. Medlemmene blir ikke invitert til å si sin mening etter at vedtaket er fattet, slik som i militærdiskusjonen i SV.

slipper til med milelange innlegg (bl.a. Erik Solheim sjøl), burde karakterisere påstandene om at det er den fæle sentralkomiteen som har «tolkningsmonopol» på marxismen. Folk med erfaring fra det indre livet i AKP(m-l) eller f.eks. fra partiets sommerleir, kjenner da heller ikke igjen påstandene om «udemokratisk» ledelse.

SV på sin side gjør derimot fraksjonisme og splittelse til en dyd. Solheim & Co. synes det er forferdelig at det ikke er tillatt med fraksjonisme i AKP(m-l). For

disse folka er det liksom selve garantien for demokrati. Realiteten viser at det motsatte er tilfelle.

La oss ta eksemplet med SVs militærpolitiske linje som blir behandla annet sted i dette nummeret. Hvordan så den dagens lys? En fraksjon på landsmøtet til SV, la den fram på landsmøtet uten at noen andre enn de sjøl i partiet hadde diskutert den. Ved en kupperta votering fikk de knapt flertall — og vips hadde SV nytt militærprogram, som liksom skulle være mer revolusjonært. *Etterpå* blir

SVs ANTIKOMMUNISME

Et av de sureste oppstøtene i hele boka, er påstanden om at «AKP støtter streikene helt fra første dag av for å skaffe seg økonomisk og politisk kontroll over støttearbeidet». Slik prøver SV å trekke oppmerksomheten vekk fra sitt eget «støttearbeid». SV har vedtatt ei ukes tenkepause før de støtter en streik, for å se om streiken er godt nok forberedt, om den får brei støtte, om det er «AKP som står bak» eller om det er andre ting som kan hindre partiet i å gjøre noe.

medlemmene invitert til å uttale seg om sitt nye program. Snakk om demokrati!

Det burde forøvrig være et tankekors for Solheim som klager over SVs udugelighet og «sidrumpethet», at en organisasjon som gjør det til en dyd at ulike fraksjoner skal slåss, aldri blir i stand til å utrette noe i klassekampen.

Byråkratisk sentralisme?

En av de stadige gjentatte og kjedsommelige påstandene fra Solheim & Co.

er at demokratisk sentralisme i sin alminnelighet og i AKP(m-l) i særdeleshet er ensbetydende med byråkrati og diktatur fra ledelsen. I «Oppgjør med AKP» blir behandlingen av motsigelsen mellom Kina og Albania brukt som et representativt eksempel på at dette er tilfelle. Vi siterer:

«Sommeren 1976 holdt Arbeidets Parti i Albania sin 7. kongress. Folk som er svært dyktige til å lese mellom linjene, kunne spore en viss uenighet med Kina i

beretninga. Ledelsen i AKP tok ikke opp dette verken utad eller innad før våren 1977. I en bestemt uke i mai holdt alle lokallag møter om spørsmålet.» (s. 26)

Faktum er at APA på den 7. kongressen kom med temmelig åpne og utilsørte angrep — ikke bare på KKP — men på sine egne tidligere politiske linjer og andre kommunistpartier. Dermed brøt de med sin tidligere politikk og prinsippet for forhold mellom partier. På bakgrunn av det er det ikke det minste merkelig at det har vært omfattende diskusjoner i partiet og ungdomsforbundene om de politiske realitetene i dette. De som har fulgt splittelsen og polemikken i den kommunistiske bevegelsen, vil ikke finne noe særlig avskrekkende i det. Solheim & Co. må da også krydre denne versjonen med løgner for liksom å få det hele i hop. Faktum er at APAs 7. kongress ble holdt i november 1976 og ikke «sommeren 1976». AKP(m-l) informerte kort tid etter partiets medlemmer om motsigelsene, og det ble grundig diskutert. Det at det var demokratiske diskusjoner, er ikke eneste grunnen til at dette alvorlige spørsmålet ikke har ført til noen splittelse i partiet. Alle medlemmer har nemlig ved flere anledninger vært med på diskusjoner om de politiske realitetene bak dette. I forberedelsene til partiets 2. landsmøte ble verdenssituasjonen grundig behandla. En tredeling av verden har forøvrig vært slått fast i partiets prinsippprogram helt siden 1973. Partiet har dessuten gjort APAs syn kjent for medlemmer og sympatisører, bl.a. ved å gi ut 7. juli-lederen og trykke opp polemikken mot kineserne i Klassekampen, slik at alle kan vurdere dette på et sjølstendig grunnlag.

Det, kjære SU, er resepten mot splittelse og intriger og slett ikke «diktatur» eller

magiske evner fra sentralkomiteen.

Anklagene rammer kun SV-ledelsen sjøl

Alle påstander om byråkratisk sentralisme, meningssensur, knebling av diskusjoner osv., rammer derfor ingen andre enn SV-ledelsen sjøl — de som liksom skal ha et organisasjonsprinsipp som er en garanti mot overgrep og knebling.

Den faglige debatten som ble kvalit

SV-ledelsens utstrakte streikesabotasje burde være velkjent og skal grundigere dokumenteres i et senere kapittel. Det som vi skal ta opp her, er de diktatoriske metodene som ledelsen har tatt i bruk for å kneble folk som har forsøkt å støtte arbeidere i kamp.

Som kjent ble det sendt ut direktiv fra ledelsen i SV om at lokallag ikke måtte støtte Linjegods-streiken våren 1976. At det var motstand mot dette i store deler av SV, er velkjent. Også i SVs faglige utvalg var det delte meninger om dette. Etter at faglig utvalg hadde hatt møte med Glenn Ostling fra streikeledelsen den 6. mai 1976, la Karl O. Rikardsen fram et forslag om å støtte den rettfærdige kampen. Faglig leder og sekretær Ove Larsen presterte følgende for å hindre at støtten ble vedtatt: Da han skjønnte at han fikk stemninga mot seg, slang han på bordet vedtak fra hovedstyret to dager før som viste at de allerede hadde bundet partiet til ikke å støtte. Faglig utvalg ble med andre ord holdt for narr. Etter dette ble opposisjonen mot klassesamarbeidslinja mer markant. Ove Larsen svarte med å sabotere utvalgets arbeid ved seine innkallinger, dårlige forberedelser og elen-

SVs ANTIKOMMUNISME

dige referater. Etter sommerferien ble ikke utvalget lenger innkalt. Opposisjonen fikk bekreftet av partiets nestformann at Ove Larsen nektet å innkalle utvalget. Hovedstyret vedtok så å «reorganisere» hele utvalget og klarte dermed å oppløse et lovlig valgt organ for å kvitte seg med opposisjonen. Tre av de som hadde tilhørt opposisjonen — Karl O. Rikardsen,

Solheim påstår at AKP ikke har noen sjølstendig analyse, men bare driver avskrivningsbyrå. Det er likevel et faktum at AKP delte verden i tre, lenge før dette ble noe aktuelt stridsspørsmål innen den kommunistiske bevegelsen. Og vi har ikke forandret linje siden striden mellom Albania og Kina oppsto. Les om tre-verden teorien i Røde Fane nr. 1—78.

Torstein Arnesen og Liv Røvik — laget deretter en redegjørelse der de dokumenterte at ledelsen i partiet hadde forvrengt hendelsesforløpet, nektet de impliserte spalteplass i Ny Tid for å svare på løgnaktige beskyldninger og iverksatt den rene personforfølgelse mot opposisjonen. De ble også nektet å sende ut sin versjon av dette i beretninga foran SVs landsmøte.

Dette sier en del om demokratiet der i gården. Vi veit ikke helt hva revisjonister mener når de snakker om «stalinisme» i ledelsen av AKP(m-l), men det som er helt sikkert, er at folk som utøver slike diktatoriske metoder (som det her ble brukt i SV), hadde ikke blitt sittende lenge i tillitsverv *på noe nivå* i AKP(m-l),

Harselering med sikkerhetsarbeid

Det groveste i denne delen av boka er imidlertid revisjonistenes harselering over AKP(m-l)s sikkerhetsarbeid, inkludert at partiet har hemmelig sentralkomite. Det skal mot til å gjøre et poeng av *akkurat det* i tider som disse. Når det gjennom utallige avsløringer er klart for alle i dette landet at det norske SIPO driver omfattende og systematisk registrering av alle progressive og revolusjonære. Nå tar bokas forfattere riktignok ikke prinsipiell avstand fra sikkerhetsarbeid, men de påstår: «I dag hindrer AKPs hemmelighetskremmeri at partiet får oppslutning blant arbeidsfolk.»

Vi spør: Hva slags praksis «skaper tillit blant arbeidsfolk»? Et parti som med åpne øyne hver eneste dag og time forer SIPO med opplysninger om alle sider ved den samme organisasjonen som de påstår skal lede kampen for et sosialistisk Norge. Eller et parti som beskytter med-

SVs ANTIKOMMUNISME

lemmer og sympatisører mot SIPO, CIA og KGB ved å holde organisasjon og partiledelse hemmelig for disse organisasjonene. Vi tror svaret gir seg sjøl.

Økonomisk sjølberging

Heller ikke AKP(m-l)s prinsipp om økonomisk sjølberging går fri for ungerevisjonistenes «satiriske» penn. For kommunister er det en sjølsagt ting at den samme borgerlige stat som skal knuses gjennom en sosialistisk revolusjon, aldri må kunne kontrollere økonomien til partiet. Sjølberging er derfor et nødvendig og riktig prinsipp. Det er ikke merkelig at det lyser en dårlig skjult beundring mellom linjene på akkurat dette punktet. For

revisjonistledere som er 100% avhengig av statsstøtte, må det fortone seg merkelig at det i det hele tatt går an. Ser vi nærmere på «konkursboet» SV, viser realitetene at det står dårlig til der i gården.

Det er ingen hemmelighet at f.eks. Ny Tid er et underskuddsforetak. Underskuddet i 1976 var 350 000 kroner, i 1977 var det budsjettert med 170 000. Årsaken til at avisa ikke har gått dukken, er at den hvert år får hundretusener av borgerstaten gjennom papirstøtte og statsannonser.

I Ny Tid er det fullt av statsannonser for bl.a. NATO og den norske militærmakta, kunngjøringer om at sykehuspersonale som ikke vil være med på abortinngrep, skal få slippe osv. I en beretning

Etter Linjegods-streiken klarte SV-ledelsen å suspendere sitt eget faglige utvalg, fordi utvalget ville støtte streiken. Det fire-hodete trollet innkalte simpelthen ikke til noe møte i utvalget, som etter ei tid ble reorganisert, med nye medlemmer.

måtte redaksjonen lakonisk melde: «Ny Tid har ikke råd til å si nei til offentlige annonser sjøl når disse argumenterer på tvers av SV sitt syn.»

Partibyråkratiet blir holdt oppe av partistøtta fra staten

Systemet med parti- og pressestøtte er den borgerlige statens garanti for at partiene skal være lojale mot kapitalistene og staten deres. Det at SV er avhengig av

disse midlene, er i seg sjøl en garanti for at SV aldri kan bli noe revolusjonært parti. Derfor arter det seg ganske komisk når Solheim & Co. sutrer i boka si om at AKP(m-l) ikke er konsekvent fordi Klassekampen en sjelden gang tar inn annonser fra borgerlige forlag. «Er det ikke fare for å bli avhengig av disse forlagene?» (s. 34) Vi trur ærlig talt revisjonistene hadde vært best tjent med å forbi-gå dette i taushet.

Det nasjonale spørsmål

Under tittelen «Den stalinistiske ny-nasjonalismen» går «Oppgjør med AKP» i kapittel 6 til rasende angrep på det marxistiske synet på det nasjonale spørsmålet. Det hevdes at den såkalte «stalinismen» bryter med alle marxistiske tradisjoner når den lanserer den «frekke» påstanden at forsvaret av den nasjonale sjølråderetten har noe som helst interesse for arbeiderklassen.

«Tidligere gikk borgerskapet for å være nasjonens leder, det forsvarte nasjonens rettigheter og selvstendighet, satte dem «høyst av alt». Nå er det ingenting igjen av det «nasjonale prinsipp». Borgerskapet selger nå nasjonenes rettigheter og uavhengighet for dollars. Den nasjonale uavhengighet og nasjonale suverenitets fane er kastet over bord. Det hersker ingen tvil om at det må bli dere, representanter for de kommunistiske og

demokratiske partiene, som må løfte denne fanen og bære den framover, hvis dere vil være patrioter, hvis dere vil bli den ledende kraft i nasjonen. Det finnes ingen andre som kan løfte denne fanen.»

(J. Stalin: Marxismen og
språkvitenskapen

og sosialismens økonomiske problemer»
s. 142)

Med bakgrunn i dette Stalin-sitatet hevder Solheim & Co:

«Det Stalin gjør her, er å legge fram et syn på *det nasjonale spørsmål* som kort kan uttrykkes slik: Borgerskapet (evt. monopolkapitalen) sviker nasjonen. Arbeiderklassen (og «folket») må overta den. Dette synet har i dag blitt overtatt av AKP. Det har overhodet ikke noe grunnlag hos Marx, Engels eller Lenin. Grunnlaget er Stalins storrussiske sjåvinisme.» (s. 44)

SVs ANTIKOMMUNISME

LEDIGE STILLINGER I STATEN

Lønnstrinn	1	Kr.	30 259	Lønnstrinn	7	Kr.	48 778
2	36 302	8	50 441				
3	43 287	9	52 161				
4	44 593	10	54 127				
5	45 944	11	56 197				
6	47 335	12	58 626				

29—2. fredag 22. juli

Kontorassistent ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 5 til 12 etter 10 års tjeneste

Kontorfullmektig ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 8 til 13 etter 10 års tjeneste

Førstekontorfullmektig ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 10 til 15 etter 10 års tjeneste

Administrasjonssekretær ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 10 til 16 etter 10 års tjeneste

Førstesekretær ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 14 til 19 etter 10 års tjeneste

Konsulent ga automatisk opprykk fra lønnstrinn 18 til 21 etter 6 års tjeneste

Overdirektør

OVERINGENIØR

til Kontrollavdelingen.

Boreseksjonen.

Stillingen er ledig for sivilingeniør med bred erfaring, fortrinnsvis fra planlegging og drift av boreoperasjoner til havs, og med godt kjennskap til boreteknologi/boreteknisk utstyr.

Det er ønskelig at søkerne har noe kjennskap til ett eller flere følgende fagområder: så som petroleumsgeologi, reservoar-teknikk og petroleumproduksjon.

Stillingen er tenkt plassert sentralt i seksjonen, og søkerne derfor ha administrativ erfaring. Noe resepsjonskompetanse er ønskelig.

Nærmere opplysninger ved kontoret. Saksbehandler: Postboks 8103 Dep., Oslo 1. 29-104

Førstesekretær/Konsulent

til Budgettkontoret.

Budgetkontoret deltar i den sentrale planlegging og oppfølging av årsbudsjett og 4-årige langtidsbudsjett for Televerkets virksomhet. Kontoret har ellers en rekke utredningsoppgaver som er knyttet til budsjettarbeidet. Søkerne må ha høyere økonomisk utdanning eller tilsvarende kvalifikasjoner.

Det er 6 måneder gammel for

Lønnstrinn 13 Kr. 61 518

14 - 64 415

15 - 67 425

16 - 70 299

17 - 73 563

18 - 77 494

19 - 81 537

20 - 86 182

21 - 91 162

22 - 96 586

23 - 102 178

Lønnstrinn 24 Kr. 108 376

25 - 113 761

26 - 119 309

27 - 125 134

28 - 131 249

29 - 137 665

30 - 144 070

31 - 150 400

32 - 157 069

33 - 164 090

34 - 171 290

OVERTID som er pålagt, godkjøres med visse begrensninger, uansett lønnstrinn 25.

Fri hver lørdag.

PROVETID. De første 6 måneder anses som regel som prøvetid.

PENSJONSSINNSKUDD. Til og med lønnstrinn 29 gjelder 1% pensjonssinnskudd. Fra og med lønnstrinn 27 gjelder 2% for beregning av pensjonssinnskuddet.

SØKNADEN skal være bilagt kopi av vitnemål og attest. Søkerne må oppgi adresse og telefonnummer. Søknaden sendes til: Postboks 8103 Dep., Oslo 1. 29-104

SV-boka gjør narr av at AKP ikke er økonomisk avhengig av den borgerlige staten! Dette er en av bokas perler, når vi veit at NY TID går med hundretusener i underskudd, holdes oppe på statstilskudd, og at avisa mer og mer likner på Norsk Lysningsblad.

Med dette utgangspunktet fyrer de løs følgende påstander:

— AKP(m-l)s politikk er dominert av «nynasjonalisme» — et brudd med marxismen.

— AKP(m-l)s Svalbard-standpunkt er «hysterisk» og blir rammet av Lenins kritikk av «fedrelandsforsvaret».

— AKP(m-l) har rasistiske trekk i fremmedarbeiderspørsmålet.

Siden Solheim & Co. med så stor sik-

kerhet tar de marxistiske klassikerne til inntekt for seg, kan det jo være artig å se hva marxismen-leninismen egentlig sier om det nasjonale spørsmålet. Så får vi ta stilling til hvem som bryter med hva.

Marxismen og forsvaret av den nasjonale sjølråderetten

Marx-sitatet: «Et folk som undertrykker et annet, kan ikke være fritt» har

stått sentralt i kommunisters vurdering av det nasjonale spørsmålet.

Imperialismens erobringer av kolonier og underkuing av andre nasjoner skapte et behov for borgerskapet i hvert enkelt land til å mobilisere arbeiderklassen til å delta i denne erobringa, eller i det minste å godta at plyndringa fant sted.

Nettopp derfor framhevet Lenin hvor viktig det var at arbeiderklassen støttet prinsippet og kravet om nasjonal sjølråderett. Samtidig presiserte han hvor viktig det var at arbeiderklassen sjøl ikke lot seg mobilisere til å delta i imperialistiske røverkriger eller omfordelingskriger. På bakgrunn av dette støttet han f.eks. kravet om norsk løsrivelse fra Sverige: «Om nasjonenes rett til sjølbestemmelse», 1914, Forlaget Oktober utv. verker bind 5, s. 184.

Han avviste videre alle forsøk på å gjøre dette til et juridisk-formelt spørsmål, men slo fast at nasjonale bevegelser måtte vurderes ut fra den nasjonale kampens betydning generelt og karakteren til hver enkelt nasjonal bevegelse konkret.

Den nasjonale sjølråderetten definerte Lenin som retten enhver nasjon har til å eksistere som særskilt stat, se «Lenin utvalgte verker», Forlaget Oktober, bind 5, s. 145.

For arbeiderklassen blir det derfor viktig å analysere hver enkelt krig og vurdere om den er rettferdig eller urettferdig.

Lenin polemiserte helt korrekt mot sjåvinistene i den 2. Internasjonale som mobiliserte arbeiderklassen i «sitt» land til å delta i den urettferdige imperialistiske omfordelingskrigen fra 1914 til 1918. Han karakteriserte på dette grunnlaget borgerlige arbeiderledere, f.eks. Kautsky, som «fedrelandsforsvarere». Men han stemplet like nådeløst alle dem

som misbrukte denne analysen til å gå mot folk som deltok i rettferdige kriger:

«... vi er i det hele tatt ikke mot 'forsvar av fedrelandet' allment, ikke allment mot 'forsvarskriger'. Du vil ikke finne slikt tøv i en eneste uttalelse (eller i noen av artiklene mine). Vi er mot forsvar av fedrelandet og et forsvarsstandpunkt i den imperialistiske krigen 1914—18. Men i den imperialistiske epoken kan det også være rettferdige kriger ...» (Lenin: «Til G.J. Zinovjev», august 1916.)

Stalin har slått fast at arbeiderklassen må gå i spissen for å forsvare nasjonens interesser fordi borgerskapet som klasse er imperialistisk. Dette er det mest reaksjonære som finnes, i følge «Oppgjøret».

Når norske kommunister stiller parolen om forsvaret av norsk sjølråderett enten angrepet kommer fra det norske borgerskapets forsøk på innlemmelse i EEC eller et militært angrep fra USA-

imperialismen eller sosialimperialismen, vet vi at vi ikke bare har den store marxist Stalin i ryggen, men også Lenin:

«I denne epoken (imperialismen, vår anm.) er det uunngålig med nasjonale frigjøringskriger utkjempa av kolonier og halvkolonier. Hva som mer er, demokratiske eller revolusjonære kriger er ennå mulig i Europa. Denne epoken har gjort politikken til de nåværende stormaktene fullkomment imperialistisk, men det stenger på ingen måte ute nasjonale kriger fra la oss si de små (hærtatte eller nasjonalt underkua) landene sin side mot imperialistmaktene.» (Lenin: «Junius-brosjyra»).

Revisjonistenes holdning til dette spørsmålet er ikke reaksjonær *bare* fordi den politisk mistenkeliggjør motstand mot et imperialistisk angrep på Norge og i realiteten bereder grunnen for landsforræderi og kapitulasjonisme. Like ille er det at den undervurderer det nasjonale spørsmålet i verdensmålestokk, som en viktig del av kampen mot supermaktenes krigsforberedelser og den proletariske verdensrevolusjonen. (Vi kommer tilbake til dette under behandlingen av tre verdener-teorien.)

Så kommer spørsmålet: Hvorfor trikset med «stalinisme» mot Lenin, når det er klart for alle at de angriper hele marxismen i hjerterota? Hvorfor ikke ta avstand fra «stalinisten» Lenin eller «stalinisten» Mao — og hvorfor kommer de rabiater angrepene på det nasjonale spørsmålet akkurat nå?

Sosialimperialismens siste skanse

Det blir klart for stadig flere at rivaliseringen mellom de to supermaktene USA og Sovjet må resultere i en ny verdens-

krig. Tusenvis av arbeidsfolk har avslørt sosialimperialismens karakter og har gjennom de stadige politiske og militære provokasjonene fra Sovjet avslørt Bresjnevs fredsfraser. Den siste tidas systematiske grensekrenkelser, ulovlige landsettinger og brudd på fiskeritavtaler har gjort at det blir umulig å bortforklare dette som uheldige «glipp». Ulovlige radaranlegg og militærbaser på Svalbard, annekasjon av tusenvis av kvadratkilometer norsk havområde — kort sagt det hele blir avslørt som det det er — systematiske krigsforberedende tiltak. Nettopp fordi spørsmålet om krenking av norsk sjøråderett blir stilt i fokus og nettopp fordi DNA-regjeringas unnskyldbarhet og NKPs plumpe forsvar ikke holder, må Bresjnevs siste skanse: SV/SU-ledelsen trå ut på arenaen.

Da kommer folk som Steinar Stjernø & Co. (se annet sted i dette nummeret) med sin imperialistiske pasifisme som er en billig kopi av Bresjnevs eget «fredsprat» — Sovjet er slett ikke noen trusel. Når ikke dette heller holder, trekker Solheim & Co. opp sine teorier om «overgangssammenheng» og lånte argumenter fra «KUL», som liksom skal være radikale. Dette skal gjøre det mulig for dem i beste Kautsky-stil å bortforklare Sovjets aggresjon. Som regel er de nye tsarene «progressive».

Når handlingene deres blir for avskyelige, som i Eritrea, da toer de samme herrene sine hender og bortforklarer det hele med uskyldsblått blikk som uheldige glipp. For å gjøre dette troverdig hos progressive, må denne siste skansen for sosialimperialismen kles i rød drakt og bruke «marxistiske» fraser. Derfor det rabiater angrepet på marxismen.

leninismens analyse av det nasjonale spørsmålet, med «stalinisme»spøkelset som røykteppe. Derfor forsøket på å kriminalisere AKP(m-l) som er den eneste politiske krafta i Norge som i dag nådeløst avslører sosialimperialismens egentlige karakter og hensikter.

En av metodene i boka er å sette Lenin opp mot Stalin, etter først å forfalske Lenin. Ifølge revisjonistene var nemlig Lenin mot at små land førte rettferdige krig mot store imperialistiske angripere! Slik avslører SV sin egen imperialistiske pasifisme.

AKP(m-l) som «rasister»

Argumentet om AKP(m-l)s såkalte «rasistiske tendenser» i fremmedarbeiderspørsmålet er egentlig for dumt til å bli tatt seriøst, men igjen er det nokså avslørende for deres egen uetterrettelighet.

Det refereres til to artikler i Klassekampen fra 1971/72 og en artikkel i Røde

Fane i 1974. Den ene artikkelen bar overskriften «Steng grensene». På bakgrunn av dette heter det: «I Klassekampen nr. 9/71 lanseres parolen: Steng grensene. Dette var hovedparolen for AKPs fremmedarbeiderpolitikk til langt ut i 1975.» (s. 48)

Dette presteres på tross av at de utmerket godt vet at nettopp disse artiklene er blitt sjølkritisk fordømt som sjåvinistiske av partiet (se bl.a. hefte i Kommentarserien nr. 3, Forlaget Oktober, 1977, s. 8—9). Når de også utmerket godt veit at disse artiklene brøyt med partiets program både fra 1973 og 1976 og en rekke artikler i den samme perioden som hadde motsatt og korrekt tendens.

Selv om AKP(m-l)s fremmedarbeiderpolitikk fortsatt er preget av mangler, er det tross alt ikke noe annet parti som har gjort så mye for å fremme enheten mellom norske og utenlandske arbeidere. En rekke uttalelser fra partiet de siste åra vitner om det: Mot innvandringsstoppen, mot gruppeimport og slavekontrakter, mot rasisme og diskriminering, støtte til kampfellesskap i en rekke streiker — f.eks. Jøtul, Champignon og Statfjord. Partiet har slåss mot splittelsesmakeri og styrking av fremmedarbeidernes egne organisasjoner. I tillegg har partiet utvikla egen særegen propaganda for fremmedarbeidere ved å gi ut spesialutgaver av Klassekampen på flere språk.

Allikevel er disse drabantene frekke nok til å gjøre en feilaktig overskrift i Klassekampen i 1971 til partiets «hovedparole til langt ut i 1975». Disse som er medlemmer av et parti som knapt har løftet en finger for fremmedarbeiderne og som bl.a. stemte for den rasistiske innvandringsstoppen på Stortinget — hvor frekke går det an å bli?

Angrep på AKP(m-l)s utenrikspolitikk og tre verdenteorien

AKP(m-l)s utenrikspolitikk: «Tre-verden»-teorien er overskriften på kapittel 7. Angrepet på partiets utenrikspolitikk er bygd opp omtrent slik:

— AKP(m-l) er konsekvente etterplap-rere etter Kinas utenrikspolitikk.

— AKP(m-l) støtter den «reaksjonære» tre-verdener teorien.

— AKP(m-l) har tatt «reaksjonære» standpunkter i viktige utenrikspolitiske spørsmål som Angola, Zaire, og Svalbard. Det settes fram en rekke påstander i dette avsnittet som det ikke er plass til å gå inn på, vi skal ta de viktigste.

standene om *etterplapring*. At partiet ikke går åpent ut med eventuelle uenigheter, men tar det opp til interne diskusjoner partiene imellom, gjør revisjonistene frustrerte. De får ikke noe særlig å frotse i på den måten. Det er da også en del av poenget.

AKP(m-l) har en særegen taktikk ut fra partiets situasjon som med nødvendighet må innebære helt andre linjer enn en sosialistisk *statspolitikk*. Det forbauer sjølsagt ingen materialister. (En mer detaljert vurdering av akkurat dette står i Røde Fane nr. 1/78 s. 68-82).

Etterplaprere?

Det er ingen hemmelighet at AKP(m-l) og KKP er søsterpartier som er grunnleggende enig om de fleste politiske spørsmål. At partiene er forent på grunnlag av marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning innebærer ikke noe klippekort om evig troskap på sentimentalt grunnlag, men er et forpliktende kampefellesskap. Dette innebærer at partiet ikke kaster seg på løse spekulasjoner om indre forhold i Kina eller løgnaktig forvrengninger som med jevne mellomrom dukker opp i borgerlig og revisjonistisk presse. *Det er den viktigste bakgrunnen for på-*

Tre-verdener teorien

Når begge partiene er enig i at tre-verdener teorien er en korrekt marxistisk vurdering av de faktiske forholdene i verden, er det ikke det samme som at partiene har de samme linjene for alle utenrikspolitiske spørsmål. Det ligger i sakens natur, og gjør ikke tre-verdener teorien mindre viktig av den grunn. Vi skal her i grove trekk referere teoriens innhold, men vil ellers henvise leserne til Røde Fane nr. 1/78.

De to supermaktene USA og Sovjet er hovedfienden til verdens folk og utgjør 1. verden. Den 2. verden utgjøres av de ut-

SVs ANTIKOMMUNISME

I Angola klarte sosialimperialismen å splitte de forskjellige frigjøringsbevegelsene fra hverandre, for å opprette sin egen kontroll over området. SV-boka forbigår ikke denne imperialistiske aggresjonen engang i taushet, de applauderer den, nok en gang.

vikla kapitalistiske landa i øst- og vest-Europa, Japan og Canada. De står i en mellomstilling. Monopolkapitalen i disse landa utbytter og ønsker å utbytte sin egen arbeiderklasse og andre land, spesielt i den 3. verden. Samtidig er landa i den 2. verden trua og er under sterkt press av supermaktene. Slik som f.eks. Norge er sterkt pressa og trua av Sovjet.

Den 3. verden står i motsetning til både 2. og 1. verden. De utgjør flertallet av landene i verden, er fattigst og minst utvikla. Dette forener dem og gjør at de kan og bør stå sammen på tross av underordna forskjeller og motsigelser dem imellom. Også på tross av at det politiske

lederskapet i de forskjellige landene definerer og karakteriserer sine egne politiske holdninger på forskjellige måter. Sammen med de sosialistiske landene utgjør disse landene den 3. verden og står mest konsekvent mot supermaktene og imperialismen. Fordi de imperialistiske landene må legge under seg disse for å eksistere, og fordi de med sine råvarer, ressurser og markeder utgjør imperialismens viktigste bakland, vil kamper i disse landene for nasjonal sjølråderett, frigjøring og sosialisme rette de hardeste slaga mot imperialismen og spesielt de to supermaktene. Fordi de er mest undertrykt er de mest opprørske og utgjør den største

Folket i Eritrea kjemper en nasjonal kamp mot det sovjetiskkontrollerte Mengistu-regimet i Etiopia. Fordi SV ikke er i stand til å forstå hva krigen gjelder, vaklet de lenge før de i ord støttet Eritrea.

truselen mot supermaktenes rivalisering om verdensherredømme. Det er også her det eksisterer væpna frigjøringsbevegelser.

Det er god og tradisjonell marxisme å dele land inn i grupper på den måten.

En del av den proletariske verdensrevolusjonen.

Kampen for nasjonal sjølråderett og kampen mot hegemoni blir ikke bare en

progressiv og rettferdig kamp, uavhengig av de forskjellige statslederes subjektive politiske oppfatning, det blir en integrert del av den proletariske verdensrevolusjonen. Dette viste bl.a. Mao i sin berømte artikkel «Om nydemokratiet». Han henviser til et Stalin-sitat fra artikkelen: «Det nasjonale spørsmålet en gang til», 30 juni 1925:

«Det ville være latterlig å ikke se at den internasjonale situasjonen har endra seg radikalt siden da, at på den ene sida krigen og på den andre sida Oktober-revolusjonen i Russland, har forma det nasjonale spørsmålet om fra å være en del av den borgerlig-demokratiske revolusjonen til en del av den proletarisk-sosialistiske revolusjonen. Så langt tilbake som i oktober 1916 skreiv Lenin i artikkelen «Oppsummering av diskusjonen om sjølråderetten» at hovedpunktet i det nasjonale spørsmålet, sjølråderetten, hadde slutta å være en del av den allmenne demokratiske rørsle, at det allerede var blitt en bestanddel av den allmenne proletarisk-sosialistiske revolusjonen.»

«Den store polemikken» mot KKP?

Det er ganske patetisk når SV'ere som aldri har anvendt marxist-leninistiske metoder for å vurdere verdenssituasjonen prøver å bruke KKP's posisjoner og standpunkter i «Den store polemikken» mot Krustsjøv i begynnelsen av 60-åra, mot KKP's utenrikspolitikk og treverdener teorien i dag. Etter å ha gjengitt en del sitater fra KKP's brev i polemikken som inneholder meget avslørende angrep på SUKP, heter det i «anti-AKP» boka:

«Det er derfor lett å forstå at revolusjonære grupper i vesten fattet sympati

SV-bokas argumenter mot tre verdensteorien er omtrent identiske med Krustsjovs ordgyteri mot kineserne fra begynnelsen av 1960-åra.

for kinesernes argumenter, som i hovedsak var logiske og i samsvar med marxismen. Vi legger merke til at utenomsanselige talemåter som «supermakter» og «hegemonisme» ennå ikke er innført». (s. 54).

Dette er deres skyts mot tre-verdener teorien og det avslører ingen andre enn dem sjøl. Det kunne ikke falle de unge «marxistene» inn at betegnelsen supermakt og hegemonisme ikke passet på det kapitalistiske Sovjet på begynnelsen av 60-tallet. Den gang var nemlig ikke Sovjet *ennå* blitt en sterk nok imperialistisk stat til å bli kalt en supermakt og de kunne slett ikke måle seg med USA-imperialismen i styrke, og heller ikke rivalisere med den om hegemoni.

Kontrarevolusjonen la grunnlaget for revisjonismen

Riktignok la alt kontrarevolusjonen og revisjonismens seier i SUKP i 1956 *grunnlaget* for at Sovjet kunne utvikle seg til en imperialistisk supermakt. Av samme grunn ble det nødvendig for KKP og andre kommunister å ta opp kampen mot Krustsjov-revisjonismen på begynnelsen av 60-tallet. Det er egentlig ganske sterkt av SU/SV-ledelsen å lefle med «sympatier» for KKP den gang, de som alltid har hevdet at Krustsjovrevisjonismen var en framgang for arbeiderklassen i Sovjet.

Hvis en først skal lete etter treffende paralleller med dagens diskusjon i den kommunistiske verdensbevegelsen fra den gang, må det være der Krustsjov og co, tar på seg «venstre»-frakken for å slukke «præriebranner» som han kalte den rettfærdige frigjøringskampen i koloniene. Væpna kamp passet dårlig for han når han skulle gjøre sin teori om fredelig overgang til sosialismen troverdig, og det forstyrret hans planer om «fredelig sam eksistens» med USA-imperialismen. Han dekket sin revisjonisme med argumenter som til forveksling minner om APAs og SU-ledelsens argumenter mot tre-verdener teorien.

Vi lar Krustsjov få ordet:

«...ifylgje dette (den nye teorien) er hovudmotseiinga i vår tid ikkje, får vi høyra, motseiinga mellom sosialisme og imperialismen, men mellom den nasjonale frigjeringsrørsla og imperialismen. Etter det dei kinesiske kameratane meiner er den avgjerande krafta i slaget mot imperialismen ikkje det sosialistiske verdssystemet, og ikkje striden til den internasjonale arbeidarklassen, men, får vi atter høyra, den nasjonale frigjeringsrørsla.»

(«Den store polemikken» s. 168, Forlaget Oktober 1977).

Vi tar Krustsjovs argumenter fra den tida like lite alvorlig som vi tar dagens påstand om at støtte til tre-verdener teorien betyr «klassesamarbeid» i kapitalistiske land. Kraby i NAF og andre kapitalister i dette landet er visst heller ikke blitt beroliget, de som stadig skriver brev til sine klassefeller over hele landet og advarer mot «urostifterne» i AKP(m-l).

I følge «Oppgjøret» skal Lenin ha sagt at imperialismen er «et forholdsvis enhetlig nivå i kapitalismens utvikling». Grov løgn. Lenin peker nettopp på den ujevne utviklingen, les sjøl i «Imperialismen...» side 161.

SV, Lenin og synet på imperialismen

Revisjonistene er nesten utrettelige i sine mislykkede forsøk på å bruke Lenin i sitt angrep på marxismen-leninismen. De mener at imperialismen er preget av stabilitet og stilstand. Fenomener som rivalisering og forandring i styrkeforholdet virker som ukjente fenomener for SU-ledelsen. Av samme grunn er det visst utenkelig at den 2. og 3. verden i visse sammenhenger kan stå sammen:

«I kampen mot «hegemonismen» (altså først og fremst Sovjet) bør andre og tredje verden stå sammen. På dette punktet svikter den kinesiske teorien fullstendig. Lenins forståelse av imperialismen som et *forholdsvis enhetlig nivå* i kapitalismens utvikling finnes ikke.» (s.55)

Vi kan jo la Lenin sjøl begrunne hva han mente om dette og lar det samtidig stå som et utropstegn til alle som ikke forstår at man må vurdere utviklinga av verdenssituasjonen konkret og avstå fra skrivebordsanalyser:

«Det er fordi det *eneste* tenkelige grunnlaget under kapitalismen for å dele opp innflytelses-sfærer, interesser, kolonier osv, er et overslag over *styrken* til deltakerne. Det står om den allmenne økonomiske, finansielle og militære styrken. Og styrken til dem som deltar i delinga, endrer seg ikke i samme tempo. Det er umulig å få ei jamn utvikling for ulike foretak, truster, industrigreiner eller land under kapitalismen. For et halvt år hundre siden var Tyskland et elendig, ubetydelig land, om en jamfører den kapitalistiske styrken landet hadde med den styrken England hadde samtidig. Slik var det med Japan sammenlikna med Russland også. Er det «tenkelig» at det innbyrdes styrkeforholdet mellom imperia-

listmaktene kommer til å stå uendra om ti eller tjue års tid? Det er helt utenkelig». (Lenin, Imperialismen, det høyeste stadium i kapitalismen s. 161, Forlaget Oktober 1976).

Vurderinga av Sovjet er grunnleggende

Resten av dette kapittelet går stort sett ut på polemikk mot AKP(m-l)s standpunkt rundt forskjellige begivenheter som f.eks. borgerkrigen i Angola, invasjonen i Zaire og Sovjets forhold til Svalbard.

I stedet for å ta opp den detaljkritikken boka her kommer med, skal vi understreke uenigheten om Sovjets karakter, som er den egentlige kilden til uenighet i de fleste utenrikspolitiske spørsmål.

Hvis man aksepterer SU-ledelsens forskjellige Sovjet-analyser enten den går ut på å kalle det et sosialistisk land eller et diffust «overgangsamfunn» vil man sjølsagt vise stor velvilje overfor tsarene i Kremls «forklaringer» på ulike ekspansjonistiske framstøt. Da blir en meningsløs borgerkrig mellom tre frigjøringsbevegelser i Angola rettferdiggjort fordi Sovjet har funnet ut at det bare er MPLA som er «revolusjonær». Ved hjelp av Bresjnevs formaninger er SV villig til å godta massakreringen av titusenvis av patrioter og opprettelsen av Angola som nykoloni og brudefor militære eventyr i Afrika.

De svelger bortforklaringene på invasjonen i Zaire og ser det som utenkelig at Sovjet er ute å fisker i rørt vann. De harselerer over Kinas advarsler mot Sovjets

ekspansjon i Barentshavet og på Svalbard. Hvem kan tro så vondt om det «fredselskende» Sovjet at de virkelig er ute etter å krenke Norges sjølråderett?

Hvis du på den andre sida vurderer Sovjet som en aggressiv imperialistisk supermakt ser du at de nye tsarene bruker alle tenkelige og utenkelige midler for å sikre seg hegemoni. Da skjønner du at de går CIA og USA-imperialismen en høy gang når det gjelder deres metoder på 50- og 60 tallet. Da blir det et mønster. Provokasjoner i Afrika. Utkastelse fra Egypt, Sudan og Somalia. Napalm i Eritrea. Konflikten Vietnam-Kampuchea. Statskupp i Afghanistan og Jemen. Den som leter finner et mønster og et nett som snører seg sammen. En utvikling som vil kaste verden ut i en ny verdenskrig, fordi det er en lov at USA-imperialismen en dag vil si stopp å ta opp hansken, hvis den ikke skal bukke under som imperialistmakt. Det hører jo med til de borgerlig demokratiske rettighetene å lukke øynene for virkeligheten, men kommunister velger som kjent å bruke marxismen til å avdekke de faktiske forholdene som de er.

Avskrivningsbyrå?

Vi skal ikke gå inn på en detaljdiskusjon om beskyldningene om avskrivningsbyrå i forbindelse med KKP's oppgjør med «firedanden». Vi konstaterer bare med tilfredshet at Solheim og co ikke våger å gå inn i polemikk mot AKP(m-l)s *sjølstendige* analyser av disse forholdene, slik de kommer til uttrykk i Røde Fane nr. 1/2 og 4, 1977.